

[Pürschel.]

„ligesom jeg foretrækker den mundtlige Procedure for den skriftlige, tror jeg, at ogsaa den mundtlige og offentlige Votering har store Fordele fremfor en skriftlig Fællesbegrundelse, som er den Form, vi har i skriftlig behandlede Højesteretssager, og som Civilproceskommissionen foreslog indført ogsaa i mundtlige Sager“.

Og han sagde: der er ikke Tvivl om, at ingen i den norske Højesteret vil bort fra den offentlige Votering.

Hvorledes den offentlige Votering nærmere skal føres ud i Livet, lægger jeg for saa vidt mindre Vægt paa. Derfor har jeg sammen med det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven taget det Forslag, der kom fra Retsplejeudvalget, og har stillet det op netop for at bringe det med ind i Sommerens Diskussion ogsaa som stillet her i Rigsdagen. Men jeg vil dog tilføje for ikke at blive misforstaaet, at jeg personlig har den mindst mulige Sympati for Anonymiteten. Jeg tror, at Værdien af den offentlige Votering ogsaa i nogen Grad afhænger af, at Dommerne med deres Navne staa inde for Resultaterne. Men det er et af de Punkter, hvor man maa afvente, hvad der vil komme ud af de Forhandlinger, som den højtærede Justitsminister bebudede ved Mødet i det nordiske administrative Forbund.

Med Hensyn til Offentlighedens Begrænsning gjorde den ærede Ordfører en Bemærkning, som allerede Venstres ærede Ordfører har været inde paa, og som jeg ogsaa kunde have Lyst til at gøre, en Bemærkning om disse Folk, der var saa varme Tilhængere af Offentligheden, at de vilde kvæle den eller slaa den ihjel af lutter Kærlighed. Det var jo rettet mod os, derom kunde der ingen Tvivl være.

Jeg vil derfor blot sige, at den ærede Ordfører har ganske misforstaaet, hvad der ligger bag ved vore Ændringsforslag. Jeg anser Offentlighed for at være et Gode, naar Offentligheden begrænses paa fornuftig Maade. Jeg anser den for et Onde, naar den drives ud i Konsekvenser, som oprører den offentlige Mening, og det staaer vi ikke saa sjældent overfor. Derfor har vi stillet de Ændringsforslag, som vi har stillet desangaaende, og som jeg haaber skal blive dem, der alligevel til syvende og sidst bliver staaende.

Det ærede Medlem Hr. Elmquist gjorde nogle Bemærkninger, som jeg vil være saa venlig at antage skulde være morsomme. Derfor skal jeg ikke gaa nærmere ind paa

dem, for det taaler de efter hele deres svage Konstruktion ikke. Men jeg skal kun gøre den Bemærkning, at enhver Retsformand har jo i Kraft af de almindelige Regler Adgang til at forbyde Tegning eller Fotografering i Retssalen, hvis han anser saadant for paa nogen Maade at virke forstyrrende. Derfor behøver man ikke særlige Regler herom. Naar man saa i øvrigt faar den Regel, at der ikke maa offentliggøres Karikaturer i Forbindelse med Retsforhandlingen, tror jeg, man i Virkeligheden bliver ret vel stillet paa det Punkt.

Men jeg er ved at sidde og arbejde med Betænkningen blevet opmærksom paa, at disse Regler om Begrænsning af Offentligheden, efterhaanden som man har flikket paa dem, er kommet til at minde meget om et Kludetæppe. Derfor tror jeg, det vil være praktisk at simplificere disse Regler. Det vilde efter min Mening vistnok ogsaa med Held kunne forsøges i Reglerne om Beskikkelse af Sagførere. Ogsaa disse Regler har efter min Mening efterhaanden faaet Karakter af et Kludetæppe, og en Simplifikation vilde være ønskelig.

Jeg tror, at man kunde affatte disse Bestemmelser om Begrænsningen af Offentligheden i hvert Fald saaledes, at de vilde tilfredsstille os, ved en Regel, der lød omtrent saaledes: „Retsmøderne er offentlige, hvor ikke det modsatte er foreskrevet. Dog kan Retten undtagelsesvis beslutte, at Forhandlingen skal foregaa for lukkede Døre, naar Hensynet til Statens Forhold til fremmede Magter eller Hensynet til Sædeligheden eller Orden og Ro i Retslokalet kræver det. Det samme gælder, naar Retsmødets Offentlighed vil paaføre nogen en uforholdsmæssig stor Lidelse, og vedkommende, saafremt han er til Stede i Retten, fremsætter Begæring derom, samt i Straffesager, naar sigtede er under 18 Aar, eller naar særegne Omstændigheder giver Grund til at antage, at Retsmødets Offentlighed vil være til Hinder for Sagens Oplysning. Domme afsiges stedse i et offentligt Retsmøde.“

Der er herved sket dette, at den Sondring, der nu i Loven gøres paa Adgangen til at lukke Dørene under Domsforhandlingen og under den øvrige Del af Retsforhandlingen, er taget ud. Det har jeg gjort, fordi det i Virkeligheden er saaledes, at som Ordningen er nu, betyder Domsforhandlingen i Underretten praktisk talt ingenting. Derfor er de særlige, snævre Regler der uden Værdi, og tænker